

Dosar nr. 2ra-1822/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (jud. N.Iordachi)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Panov, M.Anton, V.Cotorobai)

ÎNCHEIERE

3 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:

Valeriu Doagă

Judecătorii:

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Simeniuc împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Carlsberg” cu privire la anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 14 august 2017, Eduard Simeniuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Carlsberg” cu privire la anularea ordinului de concediere, repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în perioada 4 ianuarie 2007 – 1 martie 2011, a fost angajat în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „Baltica” pe durată nedeterminată, în funcția de manager de dezvoltare a teritoriului.

Conform ordinului nr. 14/2011 din 1 martie 2011, a fost transferat în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „Baltica”, pe perioadă determinată, în funcție de supervizor.

La 13 aprilie 2011, Camera Înregistrării de Stat a emis decizia prin care a acceptat schimbarea denumirii Societății cu Răspundere Limitată „Baltica” în Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”.

La 28 aprilie 2017, Eduard Simeniuc a depus o cerere prin care a solicitat concediu neplătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani. Prin răspunsul nr. 154 din 02 mai 2017, i s-a comunicat că cererea nu poate fi admisă.

A indicat Eduard Simeniuc că, la 05 mai 2017 a depus repetat o cerere similară, însă și aceasta a fost respinsă prin răspunsul nr. 155 din 11 mai 2017.

La 15 mai 2017, a fost dispusă efectuarea unei anchete de serviciu, care i-a fost adusă la cunoștință la data de 17 mai 2017 și în aceeași zi a fost eliberat din funcție, în baza art. 86 alin. (1) lit. g) Codul muncii.

A menționat că, în perioada 11 mai 2017 – 22 mai 2017 s-a aflat în concediu de boală, motiv din care consideră că, ancheta de serviciu este drept una tendențioasă și ilegală, ce are un singur scop, răzbunarea împotriva sa, pentru faptul că a îndrăznit de a cere un drept, fără o permisiune și acceptare prealabilă din partea șefului.

A solicitat Eduard Simeniuc admiterea acțiunii; anularea ordinului de concediere din 17 mai 2017; obligarea efectuării corectărilor în carnetul de muncă; încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă începând cu 17 mai 2017; achitarea compensației bănești în sumă de 240 000 de lei în locul restabilirii în funcție; încasarea prejudiciului moral în sumă de 200 000 de lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea din 8 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Eduard Simeniuc; s-a casat hotărârea din 8 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea s-a admis parțial; s-a anulat ordinul nr. 2/sanc din 17 mai 2017 a administratorului Societății cu Răspundere Limitată „Carlsberg” cu privire la aplicarea sancțiunii, emis în privința lui Simeniuc Eduard, ca fiind ilegal; s-a obligat Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” să efectueze corectările respective în carnetul de muncă eliberat pe numele lui Simeniuc Eduard; s-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” în beneficiul lui Simeniuc Eduard salariul mediu pentru absența forțată de la muncă începând cu 17 mai 2017 până la 5 aprilie 2018, inclusiv, pentru perioada de 10 luni 19 zile, în mărime de 183 212 de lei; s-a încasa de la Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” în beneficiul lui Eduard Simeniuc, cu titlu de compensație în locul restabilirii la muncă, echivalentul a trei salarii medii în sumă de 51 690 de lei; prejudiciu moral pentru absența forțată de la muncă, echivalentul a unui salariu mediu în sumă de 17 230 de lei și 5 000 de lei, cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică. În rest pretențiile s-au respins ca nefondate. S-a încasează de la Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” în beneficiul statului, taxa de stat de la care a fost scutit reclamantul/apelant Eduard Simeniuc la depunerea cererii de chemare în judecată, în sumă de 7 147,06 lei și la depunerea cererii de apel, în sumă de 5 360,29 de lei.

Prin încheierea din 14 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a corectat eroarea materială vădită admisă în dispozitivul deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău ce se referă la data pronunțării hotărârii de către prima instanță Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana în actuala cauză, prin înlocuirea în textul dispozitivului deciziei a sintagmei „8 octombrie 2017” cu sintagma corectă „8 decembrie 2017”.

La 28 iunie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” a declarat recurs împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia aplicată și a interpretat greșit prevederile Codului muncii, ceea ce a dus la adoptarea și pronunțarea unei hotărâri ilegale, bazată pe circumstanțe ce au fost dovedite prin probe ilegale.

A indicat că, instanța de apel era obligată, în partea descriptivă a deciziei să indice pe scurt cerințele reclamantului, obiecțiile pârâtului și explicațiile celorlalți participanți la proces.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg” admiterea recursului cu casarea deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 1 august 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Însă, intimatul Eduard Simeniuc nu a depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din actele cauzei se constată că, decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 10 iunie 2018 (vol.II, f.d.77). Cererea de recurs a fost depusă la data de 26 iunie 2018 (vol.II, f.d.138). Astfel, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”, este în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate de Societatea cu

Răspundere Limitată „Carlsberg” în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Carlsberg”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Judecători

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu